

Arrest

nr. 225 055 van 21 augustus 2019
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat B. LOOS
Rotterdamstraat 53
2060 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X *alias* X *alias* X, die verklaart van Eritrese nationaliteit te zijn, op 8 april 2019 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 30 maart 2019 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septiesL).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien het arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen nr. 220 046 van 19 april 2019 waarbij de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Gelet op de beschikking van 4 juni 2019, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 28 juni 2019.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. VERMANDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KIWAKANA, die loco advocaat B. LOOS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat A.-S. DEBERSAQUES, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 30 maart 2019 neemt de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie een beslissing houdende een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering. Dit is de bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

“Bevel om het grondgebied te verlaten

Aan de Heer, die verklaart te heten:

(...)

nationaliteit te hebben, maar kan dit niet staven: Eritrea

In voorkomend geval, ALIAS: (...)

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij beschikt óver de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING EN VAN DE AFWEZIGHEID VAN EEN TERMIJN OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN:

Voorafgaandelijk deze beslissing werd betrokkene gehoord door de PZ AMOW (Asse) op 30/03/2019 en werd rekening gehouden met zijn verklaringen.

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van volgend(e) artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten en/of vaststellingen:

Artikel 7, alinea 1:

x 1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;

x 3° wanneer hij door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden;

x 12° wanneer een vreemdeling het voorwerp uitmaakt van een inreisverbod dat noch opgeschort noch opgeheven is.

De betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort en niet van een geldig visum/verblijfstitel op het moment van zijn arrestatie.

Betrokkene is op heterdaad betrapt voor feiten van inklimming (PV nummer: HV.55.LE.002961/2019 van PZ AMOW (Asse))

Gezien de ernst van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het inreisverbod van 3 jaar dat hem betekend werd op 19/08/2018.

Betrokkene werd gehoord op 28/03/2019 door de politie PZ AMOW (Asse), maar hij geeft aan niets te kunnen toelichten in één van de drie landstalen. Doch heeft hij op 24/10/2018 verklaringen afgelegd aan de politie van SPN Kust Hij verklaarde toen niet een gezinsleven of minderjarige kinderen in België te hebben, noch medische problemen te hebben.

Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Minister in zijn verwijderingsbeslissing rekening gehouden met de bepalingen van artikel 74/13.

Artikel 74/14: Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan:

x artikel 74/14 §3, 1°: er bestaat een risico op onderduiken

x artikel 74/14 §3, 3°: de onderdaan van een derde land is een gevaar voor de openbare orde.

Er bestaat een risico op onderduiken:

1° Betrokkene heeft na zijn illegale binnenkomst of tijdens zijn illegaal verblijf geen verblijfsaanvraag of verzoek of internationale bescherming ingediend binnen de door de wet voorziene termijn.

Betrokkene kan niet aantonen sinds wanneer hij in België verblijft. Hij is echter al gekend bij dienst Vreemdelingenzaken sinds 18/08/2018. Uit het administratief dossier blijkt niet dat hij zijn verblijf op de wettelijk voorziene manier heeft trachten te regulariseren.

2° Betrokkene heeft in het kader van een procedure voor internationale bescherming, verblijf, verwijdering of terughrijving valse of misleidende informatie gebruikt of valse of vervalste documenten gebruikt of fraude gepleegd of andere onwettige middelen gebruikt.

Betrokkene maakt gebruik van meerdere identiteiten: (...).

4° Betrokkene heeft duidelijk gemaakt dat hij zich niet aan de verwijderingsmaatregel wil houden.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan meerdere bevelen om het grondgebied te verlaten van 19/08/2018, 25/10/2018 en 12/12/2018 dat hem respectievelijk betekend werden op 19/08/2018, 25/10/2018 en 12/12/2018. Deze vorige beslissingen tot verwijdering werden niet uitgevoerd. Het is weinig waarschijnlijk dat hij vrijwillig gevolg zal geven aan deze nieuwe beslissing.

5° Betrokkene maakt het voorwerp uit van een inreisverbod in het Rijk of een andere lidstaat dat noch opgeheven, noch opgeschort werd.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het inreisverbod 3 jaar dat hem betekend werd op 19/08/2018. Gezien betrokkene geen gevolg geeft aan het verblijfsverbod dat hem werd opgelegd, kunnen we besluiten dat een vrijwillige uitvoering van het bevel uitgesloten is.

Betrokkene is op heterdaad betrapt voor feiten van inklimming (PV nummer: HV.55.LE.002961/2019 van PZ AMOW (Asse))

Gezien de ernst van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Terugleiding naar de grens

Voorafgaandelijk deze beslissing werd betrokkene gehoord door PZ AMOW (Asse) op 30/03/2019 en werd rekening gehouden met zijn verklaringen.

REDEN VAN DE BESLISSING TOT TERUGLEIDING NAAR DE GRENS:

Met toepassing van artikel 7, tweede lid, van de wet van 15 december 1980, is het noodzakelijk om de betrokkene zonder ven/vijl naar de grens te doen terugleiden, met uitzondering van de grens van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen om de volgende redenen:

Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek:

Er bestaat een risico op onderduiken:

1° Betrokkene heeft na zijn illegale binnenkomst of tijdens zijn illegaal verblijf geen verblijfsaanvraag of verzoek of internationale bescherming ingediend binnen de door de wet voorziene termijn.

Betrokkene kan niet aantonen sinds wanneer hij in België verblijft. Hij is echter al gekend bij dienst Vreemdelingenzaken sinds 18/08/2018. Uit het administratief dossier blijkt niet dat hij zijn verblijf op de wettelijk voorziene manier heeft trachten te regulariseren.

2° Betrokkene heeft in het kader van een procedure voor internationale bescherming, verblijf, verwijdering of terughrijving valse of misleidende informatie gebruikt of valse of vervalste documenten gebruikt of fraude gepleegd of andere onwettige middelen gebruikt.

Betrokkene maakt gebruik van meerdere identiteiten: (...).

4° Betrokkene heeft duidelijk gemaakt dat hij zich niet aan de verwijderingsmaatregel wil houden.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan meerdere bevelen om het grondgebied te verlaten van 19/08/2018, 25/10/2018 en 12/12/2018 dat hem respectievelijk betekend werden op 19/08/2018,

25/10/2018 en 12/12/2018. Deze vorige beslissingen tot verwijdering werden niet uitgevoerd. Het is weinig waarschijnlijk dat hij vrijwillig gevolg zal geven aan deze nieuwe beslissing.

5° Betrokkene maakt het voorwerp uit van een inreisverbod in het Rijk of een andere lidstaat dat noch opgeheven, noch opgeschort werd.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het inreisverbod 3 jaar dat hem betekend werd op 19/08/2018. Gezien betrokkene geen gevolg geeft aan het verblijfsverbod dat hem werd opgelegd, kunnen we besluiten dat een vrijwillige uitvoering van het bevel uitgesloten is.

Betrokkene is op heterdaad betrapt voor feiten van inklimming (PV nummer: HV.55.LE.002961/2019 van PZ AMOW (Asse))

Gezien de ernst van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Betrokkene werd gehoord op 30/03/2019 door PZ AMOW, maar hij geeft aan niets te kunnen toelichten in één van de drie landstalen.

De grens zal worden bepaald in functie van artikel 28 §1 van de wet van 15/12/1980 nadat het risico op schending van artikel 3 EVRM onderzocht werd.

Er zal ter zake een beslissing genomen worden waarbij de grens wordt bepaald en waartegen een schorsend beroep bij de RVV kan ingesteld worden.

Vasthouding
(...)”

1.2. Tegen voormelde beslissing dient de verzoekende partij een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad).

1.3. Op 16 april 2019 wordt de verzoekende partij in vrijheid gesteld.

1.4. Bij arrest nr. 220 046 van 19 april 2019 verwerpt de Raad de vordering vermeld in punt 1.2.

2. Over de rechtspleging

2.1. Aan de verzoekende partij werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegestaan, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van de verwerende partij om de kosten van het geding ten laste van de verzoekende partij te leggen.

2.2. De verzoekende partij heeft binnen de in artikel 39/81, vierde lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) voorziene termijn van 8 dagen, de griffie in kennis gesteld dat zij geen synthesememorie wenst neer te leggen. Met toepassing van artikel 39/81, laatste lid van voormelde wet wordt de procedure voortgezet overeenkomstig het eerste lid.

3. Over de rechtsmacht van de Raad

Artikel 71, eerste lid van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“De vreemdeling die het voorwerp is van een maatregel van vrijheidsberoving genomen met toepassing van de artikelen (...) 7, (...) kan tegen die maatregel beroep instellen door een verzoekschrift neer te leggen bij de Raadkamer van de Correctionele Rechtbank van zijn verblijfplaats in het Rijk of van de plaats waar hij werd aangetroffen.”

Artikel 72, tweede lid van de Vreemdelingenwet bepaalt voorts expliciet dat het aan de raadkamer van de correctionele rechtbank toekomt te onderzoeken of de vrijheidsberovende maatregel in overeenstemming is met de wet.

De Raad dient derhalve vast te stellen dat hij, gelet op de door de wetgever voorziene beperking van zijn rechtsmacht - die op algemene wijze is geregeld in artikel 39/1 van de Vreemdelingenwet -, niet

bevoegd is om van de vordering kennis te nemen in zoverre het de bedoeling zou zijn om ook de maatregel tot vrijheidsberoving aan te vechten (RvS 12 januari 2001, nr. 92.181; RvS 4 juni 2002, nr. 107.338; RvS 1 december 2006, nr. 165.469; RvS 1 december 2006, nr. 165.470).

Bijgevolg moet het beroep als onontvankelijk worden afgewezen in de mate dat dit gericht is tegen de in de bestreden bijlage 13septiesL opgenomen beslissing tot vasthouding.

4. Onderzoek van het beroep

4.1. In een eerste middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), afzonderlijk en samen gelezen met artikel 13 van het EVRM, van de artikelen 5 en 13.3 van de richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven en van het zorgvuldigheidsbeginsel, van de motiveringsplicht voorzien in artikel 62, §2 van de Vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur alsook van de artikelen 7 en 74/13 van de Vreemdelingenwet.

De verzoekende partij licht haar eerste middel toe als volgt:

“De bestreden beslissing maakt een terugkeermaatregel uit en verzoeker wordt bevolen het Schengengrondgebied te verlaten. Hij zal gerepatrieerd worden naar Eritrea.

De bestreden beslissing betreft een verwijderingsbeslissing en de verwerende partij is ertoe gehouden bij het nemen van een verwijderingsbeslissing rekening te houden met de behandeling die verzoeker te wachten staat na verwijdering, indien er een risico op een schending van artikel 3 van het EVRM bestaat.

Zodra er een terugkeermaatregel genomen wordt moet dit risico getoetst worden.

De Terugkeerrichtlijn onderscheidt weliswaar twee verschillende fasen: het terugkeerbesluit, dat de onregelmatigheid van het verblijf van de vreemdeling vaststelt, en het verwijderingsbesluit, dat de uitvoering ervan is (en dat in principe het land waarheen de vreemdeling zal verwijderd worden bepaalt). Deze twee beslissingen kunnen apart of tegelijkertijd worden betekend. In 2012, bij de omzetting van de terugkeerrichtlijn, heeft de Belgische Staat evenwel de keuze gemaakt om één enkele beslissing te betekenen: het bevel om het grondgebied te verlaten, dat tegelijk ook een verwijderingsbesluit is.

In de nationale procedure, wanneer een vreemdeling in irregulier verblijf wordt gearresteerd en vastgehouden in afwachting van een verwijdering, krijgt hij normaal gezien een “bevel om het grondgebied te verlaten met het oog op verwijdering” (bijlage 13 septies).

Volgens Myria moet de Belgische regelgeving expliciet de aflevering van een verwijderingsbesluit voorzien, met daarin een motivering wat betreft de afwezigheid van een ernstig risico op slechte behandelingen bij terugkeer, en die in principe het terugkeerland identificeert. Deze elementen moeten gebaseerd zijn op de objectieve informatie waarover de autoriteiten beschikken en de verklaringen van de persoon. Dit verwijderingsbesluit moet voorafgaand aan de detentie afgeleverd worden, aangezien de detentie zelf legaal is krachtens artikel 5 van het EVRM, enkel als er een reëel vooruitzicht bestaat op verwijdering van de vreemdeling, wat niet het geval zou zijn als de terugkeer een schending is van artikel 3 EVRM. In de huidige stand van de procedure moet deze beoordeling plaatsvinden vóór de mogelijke aflevering van bijlage 13 septies (in het licht van het eerder geïdentificeerde terugkeerland), zoals overigens bevestigd door Uw Raad (RvV, nr. 201546 van 22 maart 2018). (stuk 2, rapport: http://www.myria.be/files/MIGRA2018_NL_AS.pdf).

Verwerende partij erkent ook dat de bestreden beslissing een verwijderingsbeslissing is, gelet op het feit dat zij letterlijk artikel 74/13 Vw. toepast dat welke toets er dient te gebeuren bij het nemen van een beslissing tot verwijdering. Artikel 74/13 Vw. stelt: “Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land”

Uit de rechtspraak van de Raad van State (Raad van State, nr. 241.623, 29 mei 2018) blijkt ook duidelijk dat het bestuur bij het nemen van een beslissing houdende bevel om het grondgebied te verlaten reeds moet onderzoeken of die verwijderingsmaatregel in overeenstemming is met de normen van de internationale verdragen waardoor België gebonden is, in casu met artikel 3 van het EVRM. De Raad van State is van oordeel dat dit al zo is indien er een bevel om het grondgebied te verlaten wordt genomen zonder dat er detentie met oog op verwijdering aa gekoppeld wordt. De Raad stelt immers dat er aan het bovenvermelde geen afbreuk wordt gedaan door de mogelijkheid voor het bestuur om bij niet-naleving van het bevel om het grondgebied te verlaten over te gaan tot dwangmaatregelen met het oog op verwijdering in de zin van artikel 1, 7°, van de vreemdelingenwet, zijnde de fysieke verwijdering van het grondgebied.

De Raad van State verwijst onder andere naar de laatste zin van punt 199 van het arrest van 13 december 2016 in zake Paposhvili t. België waarin het EHRM vaststelt dat de Raad van State, die was gevat door een cassatieberoep, de in die zaak gevolgde redenering van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen heeft bevestigd en heeft gepreciseerd dat de evaluatie van de medische toestand van een vreemdeling die het voorwerp uitmaakt van een verwijderingsmaatregel en aan wie de machtiging tot verblijf was geweigerd, moest gebeuren op het ogenblik van de gedwongen uitvoering van die verwijderingsmaatregel en niet op het ogenblik van het aannemen van die maatregel. Met uitdrukkelijke verwijzing naar punt 199 in fine, vervolgt het EHRM in punt 202 dat de omstandigheid dat de evaluatie van de medische toestand van de betrokkene ook in extremis had kunnen gebeuren op het ogenblik van de gedwongen uitvoering van de verwijderingsmaatregel, niet tegemoet komt aan de bekommernissen van artikel 3 van het EVRM wanneer er geen aanwijzingen zijn betreffende de omvang van dergelijk onderzoek en het effect ervan op het bindende karakter van het bevel om het grondgebied te verlaten.

In het vermelde arrest van 29 mei 2018 van de Raad van State was, net als in de zaak die tot het Paposhvili arrest van het EHRM van 13 december 2016 heeft geleid, ook nog geen effectieve verwijdering van de betrokkene voorzien. De Raad van State oordeelt dat gelet op de rechtspraak van het EHRM in dat dossier de RvV conform artikel 3 EVRM heeft geoordeeld door door te oordelen dat een mogelijke schending van artikel 3 van het EVRM moet worden onderzocht bij het nemen van een beslissing houdende bevel om het grondgebied te verlaten en niet pas op het ogenblik van de gedwongen verwijdering van de vreemdeling.

A fortiori dient dit onderzoek te gebeuren bij het nemen van een bevel om het grondgebied te verlaten met oog op verwijdering zoals de bestreden beslissing.

-met betrekking tot het risico in Eritrea

Artikel 3 van het EVRM bepaalt dat niemand mag worden onderworpen aan foltering en aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen. Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen foltering en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en de handelingen van het slachtoffer (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 218).

Het EHRM heeft reeds geoordeeld dat, om het bestaan van een gevaar van slechte behandelingen na te gaan, de te verwachten gevolgen van de verwijdering van de verzoekende partij naar het land van bestemming dienen te worden onderzocht, rekening houdend met de algemene situatie in dat land en met de omstandigheden die eigen zijn aan het geval van de verzoekende partij (zie EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 78; EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, §§ 128-129 en EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./ Verenigd Koninkrijk, § 108 in fine).

Uit de rechtspraak van het EHRM blijkt dat uitzonderlijk, in de zaken waarin een verzoekende partij aanvoert dat zij deel uitmaakt van een groep die systematisch blootgesteld wordt aan een praktijk van slechte behandelingen, de bescherming van artikel 3 van het EVRM optreedt wanneer de verzoekende partij aantoont dat er ernstige en bewezen motieven bestaan om het bestaan van de praktijk in kwestie aan te nemen en om aan te nemen dat zij tot de bedoelde groep behoort (zie: EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, § 132). In dergelijke omstandigheden eist het EHRM niet dat de verzoekende partij het bestaan aantoont van andere bijzondere kenmerken die haar persoonlijk zouden onderscheiden, indien dat de door artikel 3 van het EVRM geboden bescherming illusoir zou maken. Dit zal worden bepaald in het licht van het relaas van de verzoekende partij en van de beschikbare informatie over het land van

bestemming wat de groep in kwestie betreft (zie: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 80; EHRM 23 mei 2007, Salah Sheekh/Nederland, § 148).

Wat het onderzoek van de omstandigheden eigen aan het geval van de verzoekende partij betreft, oordeelde het EHRM dat het ingeroepen risico een individueel karakter heeft indien het voldoende concreet en aantoonbaar is (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 359 in fine).

Zowel wat de algemene situatie in een land betreft als de omstandigheden eigen aan het geval van de verzoekende partij, moet de verzoekende partij over de materiële mogelijkheid beschikken om te gepasten tijde deze omstandigheden te doen gelden (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 366).

In dit geval wordt het bestaan van een reëel gevaar van een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling beoordeeld op grond van de omstandigheden waarvan de verwerende partij kennis had of had moeten hebben op het ogenblik van de bestreden beslissing (cf. mutatis mutandis: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 81; EHRM 20 maart 1991, Cruz Varas en cons./ Zweden, §§ 75- 76; EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en Verenigd Koninkrijk, § 107). De verwerende partij moet een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek doen van de gegevens die wijzen op een reëel risico van een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling (EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 293 en 388).

Verzoeker heeft de Eritrese nationaliteit. Het Eritrese regime is bijzonder brutaal. Elke man van verzoekers leeftijd vreest een gedwongen legerdienst in Eritrea, en riskeert het slachtoffer worden van buitensporige gerechtelijke vervolging omwille van illegale grensoverschrijding.

Objectieve landeninformatie toont de mensonwaardige omstandigheden aan waarin men deze militaire dienstplicht van onbepaalde duur dient te vervullen.

"The mandatory national service continued to be extended indefinitely despite the government's promise in 2014 to end the system of unlimited service. Significant numbers of national service conscripts remained in open-ended conscription, some for as long as 20 years. Although under the law the minimum conscription age was 18, in practice children continued to be subjected to military training under the requirement that they undergo grade 12 of secondary school at the Sawa National Service training camp. There they faced harsh living conditions, military-style discipline and weapons training. (...)

Conscripts were paid low wages and had limited and arbitrarily granted leave allowances which, in many cases, disrupted family life. They served in the defence forces and were assigned to agriculture, construction, teaching, the civil service and other roles. There was no provision for conscientious objection.

Older people continued to be conscripted into the "People's Army", where they were given a weapon and assigned duties under threat of punitive repercussions. Men of up to 67 years of age were conscripted." (stuk 3)

Het 'Country Policy and Information Note - Eritrea: National service and illegal exit' bevestigt uitgebreid het risico dat verzoeker loopt op een mensonwaardige behandeling tijdens de verplichte dienstplicht (zie stuk 4).

Daarnaast loopt verzoekster het risico op langdurige detentie in onmenselijke omstandigheden omwille van illegale grensovergang:

"The right of people to leave the country was restricted. The authorities continued to prohibit those aged between five and 50 years from travelling abroad and anyone attempting to leave through borders was subject to arbitrary detention." (stuk 3)

The EASO Eritrea Country Focus report of May 2015 ('the May 2015 EASO Report'), citing Proclamation 24/1992, an interview with Representatives of the Department for Immigration and Nationality by the Swiss Federal Office for Migration during a 2013 technical mission and a response by the Research Directorate of the Canadian Immigration and Refugee Board (IRB) stated: 'According to Proclamation 24/1992, a valid passport, an exit visa and an international health certificate are required in order to leave Eritrea legally. The EASO report citing the same Proclamation stated: 'Violations of the exit rules

laid down in Proclamation 24/1992 or attempts to cross the border illegally or to help others to do so are — according to the law — punishable by prison sentences of up to five years and/or fines of upto 10,000 birr'.197 16.1.2

The UN Report of the Commission of Inquiry on Human Rights in Eritrea, published 4 June 2015 ('the UNCOI report 1): 'Proclamation No. 82/1995 regulating national service prohibits Eritrean citizens of military age to go abroad unless they can prove that they have fulfilled their national service duty or that they are permanently exempted. They might also show their registration card and leave a bond of 60,000 Nakfa [c. £3,600198] as security that they will return to Eritrea to perform their national service when they will be called for conscription. However, the system that was supposed to deliver registration cards to citizens ahead of their national service has never been put in place. Proclamation No. 82/1995 also obliges applicants for a visa to identify another person as "guarantor". The "guarantor" commits to pay a specified amount should the visa holder not come back to the country.' (stuk 4)

Het objectieve risico op vervolging dat verzoekster bij een terugkeer naar Eritrea loopt, blijkt uit het laatste rapport van Human Rights Watch (stuk 5):

"A Swiss immigration fact-finding mission to Asmara, Eritrea 's capital, in March, however, concluded "proof of improved human rights conditions is still missing" and that involuntary returnees could count on imprisonment and perhaps torture. In October, an appellate tribunal in the United Kingdom held that Eritreans of draft age who left the country illegally and are involuntary returned to Eritrea "face a real risk of persecution, serious harm or ill-treatment these abuses, the decision said, violate the European Convention on Human Rights. The UK Home Office amended its immigration policy to conform to the tribunal's holding.

In May, Sudan expelled over 400 Eritrean refugees and asylum seekers to Eritrea. Most were promptly incarcerated according to Col witnesses."

Een gedwongen terugkeer naar Eritrea zal voor verzoekster een onmenselijke en vernederende behandeling uitmaken, zoals bepaald door artikel 3 EVRM.

Verwerende partij diende een zorgvuldig en nauwkeurig onderzoek hiernaartoe te voeren. Ze heeft verzuimd dit te doen, waardoor de zorgvuldigheidsplicht dan ook geschonden werd.

Verder werd de motiveringsplicht geschonden, eveneens in samenhang met artikel 3 van het EVRM.

Artikel 62, §2, eerste lid Vw. stelt: "De administratieve beslissingen worden met redenen omkleed. De feiten die deze beslissingen rechtvaardigen worden vermeld, behalve indien redenen van Staatsveiligheid zich daartegen verzetten."

Artikel 2 van de Wet betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen van 29 juli 1991 stelt: "De bestuurshandelingen van de besturen bedoeld in artikel 1 moeten uitdrukkelijk worden gemotiveerd."

Artikel 3 van die wet stelt: "De opgelegde motivering moet in de akte de juridische en feitelijke overwegingen vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen. Zij moet afdoende zijn."

Het afdoende karakter van de motivering houdt in dat de motieven pertinent moeten zijn, wat wilt zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moeten hebben, en dat ze draagkrachtig zijn, wat wilt zeggen dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te schragen. De belangrijkste bestaansreden van de motiveringsplicht bestaat erin dat de betrokkene in de beslissing de motieven moet kunnen aantreffen derwijze dat kan worden nagegaan of de overheid van redenen die in feite en rechte juist zijn, of de overheid die gegevens correct heeft beoordeeld, en of ze op die gronden redelijkerwijze tot haar beslissing is kunnen komen, opdat de betrokkene met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is een annulatieberoep tegen de beslissing in te dienen (RvS, 18 januari 2010, nr. 199. 583; RvS, 11 december 2015, nr; 233. 222).

Artikel 41 van het Handvest van Grondrechten van de Unie voorziet in een recht op behoorlijk bestuur, waarbij wordt gesteld dat eenieder het recht heeft dat zijn zaken onpartijdig, billijk en binnen een redelijke termijn door de instellingen en organen van de Unie worden behandeld en dat de betrokken instanties daarbij de plicht hebben om hun beslissingen met redenen te omkleeden.

Artikel 51 van het Handvest verduidelijkt dat het Handvest van toepassing is wanneer lidstaten bepalingen van Unierecht ten uitvoer brengen: nl. De bepalingen van dit Handvest zijn gericht tot de instellingen, organen en instanties van de Unie met inachtneming van het subsidiariteitsbeginsel, alsmede, uitsluitend wanneer zij het recht van de Unie ten uitvoer brengen, tot de lidstaten. Derhalve eerbiedigen zij de rechten, leven zij de beginselen na en bevorderen zij de toepassing ervan overeenkomstig hun respectieve bevoegdheden en met inachtneming van de grenzen van de bevoegdheden zoals deze in de Verdragen aan de Unie zijn toegekend. (...).

In deze context is de rechtspraak van het Hof volgens dewelke de doeltreffendheid van de door artikel 47 van het Handvest gewaarborgde rechterlijke toetsing vereist dat de belanghebbende kennis kan nemen van de gronden waarop het jegens hem genomen besluit is gebaseerd, hetzij door lezing van het besluit zelf, hetzij doordat de redenen hem op zijn verzoek worden meegedeeld (HvJ 17 maart 2011, C-372/09 en C-373/09, Penarroja Fa, pt. 63; HvJ 17 november 2011, C-430/10, Gaydarov, pt. 41.), uitermate relevant.

Dit is immers een *conditio sine qua non* teneinde hem de mogelijkheid te bieden zijn rechten onder zo goed mogelijke omstandigheden te verdedigen en met volledige kennis van zaken te beslissen of hij er baat bij heeft om zich tot de bevoegde rechter te wenden, en teneinde deze laatste ten volle in staat te stellen om de wettigheid van het betrokken nationale besluit te toetsen (HvJ 15 oktober 1987, C-222/86, Heylens e.a., pt. 15; HvJ 3 september 2008, C-402/05 P en C- 415/05 P, Kadi en Al Barakaat International Foundation, pt. 337; HvJ 17 november 2011, C-430/10, Hristo Gaydarov, pt. 41; HvJ 20 september 2011, T- 461/08, Evropaiki Dynamiki, pt. 122. Zie ook de bespreking onder art.) (Marleen Maes en Anja Wijnants, Tijdschrift voor Vreemdelingenrecht, nr. 2, 2016, Het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie: een nieuwe speler in het vreemdelingenrecht (Deel 2), pg.167)

Verwerende partij wijst erop dat verzoeker geen van de drie landstalen spreekt, maar in 6 maanden geleden wel verklaringen aan de politie zou afgelegd hebben. Verzoeker werd niet gehoord met bijstand van een tolk in een taal die hij verstaat of waarvan kan aangenomen worden dat hij deze begrijpt. Verzoeker kan niet op een effectieve wijze gehoord of geïnformeerd worden indien dit niet gebeurt in een taal die hij begrijpt. Dit maakt een schending uit van het hoorrecht, maar tast ook de doeltreffendheid van het rechtsmiddel aan, waarover artikel 13.3 van de Terugkeerrichtlijn laat gelden: "3. De betrokken onderdaan van een derde land heeft recht op juridisch advies, vertegenwoordiging in rechte en, indien nodig, taalkundige bijstand." "

4.2. De verwerende partij repliceert in de nota met opmerkingen op voorgaand middel als volgt:

"De verwerende partij heeft de eer te antwoorden dat in de thans bestreden beslissing duidelijk staat vermeld dat aangezien hij niet in het bezit is van de vereiste documenten de grens zal worden bepaald nadat het risico op schending van artikel 3 EVRM werd onderzocht. Er werd ook duidelijk gesteld dat hij weliswaar verklaarde de Eritrese nationaliteit te hebben, maar dit niet kan staven. Er zal ter zake een nieuwe beslissing genomen worden waarbij de grens wordt bepaald en waartegen een schorsend beroep bij de RVV kan ingesteld worden.

Uit de bestreden beslissing blijkt dat het bestuur de grens nog dient te bepalen naar waar verzoeker kan worden teruggeleid.

In de bestreden beslissing werd de identiteit als volgt omschreven:

"Aan de heer, die verklaart te heten:

(...)

En die verklaart volgende nationaliteit te hebben, maar kan dit niet staven: Eritrea" (eigen markering)

Uit de bestreden beslissing kan aldus niet worden afgeleid dat de nationaliteit niet in twijfel zou zijn getrokken, wel in tegendeel.

Uit de bestreden beslissing blijkt aldus dat het bestuur de grens nog dient te bepalen naar waar verzoeker kan worden teruggeleid en dat er vervolgens een nieuwe terugleidingsbeslissing zal worden genomen.

Verzoeker kan dan ook niet ernstig beweren dat voorafgaandelijk aan de thans bestreden beslissing moest onderzocht worden of een terugkeer naar Eritrea in strijd zou zijn met artikel 3 EVRM. Hij zal immers niet worden teruggeleid naar Eritrea op basis van de thans bestreden beslissing.

Bovendien werd verzoeker in vrijheid gesteld en staat het hem vrij het land te kiezen en al dan niet terug te keren naar zijn herkomstland.

Het staat verzoeker bovendien ten allen tijde vrij om een verzoek tot internationale bescherming in te dienen, indien hij de bescherming van de Belgische autoriteiten ook effectief beoogt.

Voorts betwist verzoeker niet dat zij zich bevindt in een situatie zoals omschreven door artikel 7, alinea 1, 1° van de vreemdelingenwet nu hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de nodige documenten. Evenmin betwist hij dat er een risico op onderduiken bestaat nu hij zich niet heeft aangemeld bij de gemeente en zijn verblijf niet op de wettelijk voorziene manier heeft getracht te regulariseren.

Hij gaat er tevens aan voorbij dat hij reeds meerdere malen bevolen werd om het grondgebied te verlaten en dat hij onder inreisverbod staat. Hij mag zich dus niet bevinden op het Belgische grondgebied.

De determinerende motieven op grond waarvan het bevel om het grondgebied te verlaten werd genomen, worden derhalve niet betwist of weerlegd en volstaan om de beslissing te schragen naar recht.

Het eerste middel is ongegrond.”

4.3. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid de verplichting op haar beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411, RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Artikel 3 van het EVRM luidt als volgt:

“Niemand mag worden onderworpen aan foltering en aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen.”

Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen foltering en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en de handelingen van het slachtoffer (vaste rechtspraak: zie bv. Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna ook: EHRM of het Hof) 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 218).

Het EHRM heeft reeds geoordeeld dat de verwijdering door een lidstaat een probleem ten aanzien van artikel 3 van het EVRM kan opleveren en dus een verdragsluitende staat verantwoordelijk kan stellen, wanneer er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoeker in het land van bestemming een reëel gevaar loopt om te worden onderworpen aan behandelingen die in strijd zijn met dit verdragsartikel. In deze omstandigheden houdt artikel 3 van het EVRM de verplichting in de persoon in kwestie niet naar dat land te verwijderen (zie EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 75 en de arresten waarnaar wordt verwezen; EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 66).

Om te beoordelen of er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat verzoeker een reëel gevaar loopt op een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling, houdt de Raad zich aan de door het EHRM gegeven aanwijzingen.

In deze heeft het EHRM geoordeeld dat, om het bestaan van een gevaar van slechte behandelingen na te gaan, de te verwachten gevolgen van de verwijdering van de verzoeker naar het land van bestemming dienen te worden onderzocht, rekening houdend met de algemene situatie in dat land en met de omstandigheden die eigen zijn aan het geval van de verzoeker (zie EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 78; EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, §§ 128-129 en EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk, § 108 in fine).

Wat het onderzoek van de omstandigheden eigen aan het geval van de verzoeker betreft, oordeelde het EHRM dat het ingeroepen risico een individueel karakter heeft indien het voldoende concreet en aantoonbaar is (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 359 in fine).

Het bestaan van een reëel gevaar van een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling beoordeeld op grond van de omstandigheden waarvan de verwerende partij kennis had of had moeten hebben op het ogenblik van de bestreden beslissing (EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 358; EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 81; EHRM 20 maart 1991, Cruz Varas en cons./Zweden, §§ 75-76; EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk, § 107).

De verwerende partij moet een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek doen van de gegevens die wijzen op een reëel risico van een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling (EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 293 en 388).

Het EHRM heeft verder ook al gesteld dat voor een zinnig en grondig onderzoek in het licht van de artikelen 2 en 3 *iuncto* artikel 13 van het EVRM het land van bestemming duidelijk dient te zijn. Zo stelt het Hof in de zaak nr. 43875/09 van 15 april 2014 “*Asalya t. Turkije*” waar het vaststelt in §113 dat het administratief rechtscollege van Ankara geen rekening heeft gehouden met het persoonlijk risico voor de verzoeker: *“the court believes that this deficiency is due, at least to some extent, to the fact that neither the original deportation order nor any subsequent submissions by the Ministry to the domestic courts specified where exactly the applicant would be deported to. Such ambiguity is unacceptable, not only because it exacerbated the applicant’s already precarious position, but also because it inevitably hampered any meaningful examination of the risks involved in his deportation, thus rendering the protection afforded under Article 13 illusory.”* (eigen vertaling: “het Hof gelooft dat dit gebrek, minstens tot op zekere hoogte, ligt aan het feit dat noch de originele verwijderingsbeslissing noch enige volgende suggestie van het Ministerie aan de nationale hoven verduidelijkte waar exact de verzoeker naar zou worden verwijderd. Zulke ambiguïteit is niet accepteerbaar, niet enkel omdat het de reeds kwetsbare positie van verzoeker verergerd, maar ook omdat het onvermijdelijk een zinnig onderzoek naar de risico’s die vervat liggen in de verwijdering verhinderde, en op die wijze de bescherming geboden onder artikel 13 illusoir maakt.”)

4.4. Het wordt niet betwist dat de verwerende partij *in casu* op een bepaald moment in de besluitvormingsprocedure een onderzoek moet voeren naar een mogelijke schending van artikel 3 van het EVRM. De partijen zijn het echter niet eens over het moment waarop dat dient te gebeuren.

Terwijl de verzoekende partij van oordeel is dat het onderzoek moet gebeuren voorafgaand aan het afleveren van het bevel om het grondgebied te verlaten, is de verwerende partij luidens de bestreden beslissing van oordeel dat dit pas kan wanneer “*de grens zal worden bepaald in functie van artikel 28 § 1 van de wet van 15/12/1980*”. Tegen deze beslissing waarbij de grens wordt bepaald kan volgens de bestreden beslissing een schorsend beroep bij de Raad worden ingesteld.

In haar nota met opmerkingen benadrukt de verwerende partij dat de verzoekende partij op basis van de thans bestreden beslissing niet zal worden teruggeleid naar Eritrea, zodat er niet ernstig kan worden beweerd dat voorafgaand aan de bestreden beslissing moest worden onderzocht of een terugkeer naar Eritrea in strijd zou zijn met artikel 3 van het EVRM.

4.5. Uit de definitie van artikel 1 van de Vreemdelingenwet blijkt dat een beslissing tot verwijdering, zoals het thans bestreden bevel om het grondgebied te verlaten, op zich reeds niet enkel vaststelt dat een vreemdeling illegaal op het grondgebied verblijft, maar eveneens een terugkeerverplichting oplegt (6°).

Eveneens blijkt dat de terugkeerverplichting niet naar om het even welk land geldt, maar ofwel naar het land van herkomst ofwel een land van doorreis overeenkomstig communautaire of bilaterale overnameovereenkomsten ofwel naar een derde land waarnaar de betrokken onderdaan besluit vrijwillig terug te keren en waar deze wordt gemachtigd of toegelaten tot het verblijf (5°).

Artikel 7 van de Vreemdelingenwet, dat de rechtsgrond vormt van de bestreden beslissing, wijst er in de aanhef op dat deze bepaling toepassing vindt ‘*onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag*’.

Nu een bevel om het grondgebied te verlaten reeds de verplichting oplegt om het grondgebied te verlaten én een terugkeerverplichting oplegt (RvS 28 september 2017, nr. 239.259), en gelet op de aanhef van artikel 7 van het EVRM, kan de verzoekende partij worden bijgetreden waar zij betoogt dat reeds bij de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten een onderzoek naar artikel 3 van het EVRM moet gebeuren.

De stelling van de verwerende partij dat het volstaat een onderzoek te doen naar artikel 3 van het EVRM, slechts op het ogenblik van de tenuitvoerlegging van een beslissing, strookt niet met de duidelijke termen van artikel 7 van de Vreemdelingenwet. De verwerende partij kan dan ook niet voorhouden met dit onderzoek te kunnen wachten tot in een volgende beslissing de daadwerkelijke grens is bepaald naar waar de verzoekende partij zal worden teruggeleid.

Dit standpunt wordt bevestigd door de Raad van State die op 29 mei 2018 in de arresten nrs. 241.623 en 241.625 duidelijk het volgende uiteenzette:

“Het nemen van een beslissing houdende bevel om het grondgebied te verlaten houdt in dat de rechtstoestand van de betrokken vreemdeling als dusdanig bestaat op het ogenblik dat die beslissing wordt genomen, dat die vreemdeling op dat ogenblik dus geen titel (meer) heeft om op het grondgebied te verblijven zodat hij er onwettig verblijft en dat hij derhalve het grondgebied dient te verlaten. Het betreft dan ook een beslissing tot verwijdering in de zin van artikel 1, 6°, van de vreemdelingenwet.

De betrokken vreemdeling is ertoe gehouden de terugkeerverplichting na te leven en het bevel om het grondgebied te verlaten, [...], uit te voeren zonder dat de verzoekende partij [in casu de gemachtigde] een nieuwe beslissing dient te nemen. Naar luid van artikel 7, eerste lid, van de vreemdelingenwet wordt een bevel om het grondgebied te verlaten gegeven “onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag”.

De verzoekende partij moet derhalve bij het nemen van een beslissing houdende bevel om het grondgebied te verlaten reeds onderzoeken of die verwijderingsmaatregel in overeenstemming is met de normen van de internationale verdragen waardoor België gebonden is, te dezen met artikel 3 van het EVRM. Hieraan wordt geen afbreuk gedaan door de mogelijkheid voor de verzoekende partij om bij niet-naleving van het bevel om het grondgebied te verlaten over te gaan tot dwangmaatregelen met het oog op verwijdering in de zin van artikel 1, 7°, van de vreemdelingenwet, zijnde de fysieke verwijdering van het grondgebied. Enerzijds kan de toestand immers in die zin evolueren dat er zich bij het nemen van de beslissing houdende bevel om het grondgebied te verlaten nog geen gevaar voor een schending van artikel 3 van het EVRM voordoet doch naderhand wel, wanneer de verzoekende partij effectief wil overgaan tot verwijdering. Anderzijds kan niet worden verondersteld dat de betrokken vreemdeling het bevel om het grondgebied te verlaten niet zal naleven zodat de verzoekende partij er zich niet van kan onthouden een mogelijke schending van artikel 3 van het EVRM te onderzoeken onder het voorwendsel dat zij dergelijk onderzoek zal voeren bij het nemen van dwangmaatregelen met het oog op de fysieke verwijdering van de vreemdeling.”

En ook:

“In de laatste zin van punt 199 van het arrest van 13 december 2016 in zake Paposhvili t. België stelt het EHRM vast dat de Raad van State, die was gevat door een cassatieberoep, de in die zaak gevolgde redenering van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen heeft bevestigd en heeft gepreciseerd dat de evaluatie van de medische toestand van een vreemdeling die het voorwerp uitmaakt van een verwijderingsmaatregel en aan wie de machtiging tot verblijf was geweigerd, moest gebeuren op het ogenblik van de gedwongen uitvoering van die verwijderingsmaatregel en niet op het ogenblik van het aannemen van die maatregel. Met uitdrukkelijke verwijzing naar punt 199 in fine, vervolgt het EHRM in punt 202 dat de omstandigheid dat de evaluatie van de medische toestand van de betrokkene ook in extremis had kunnen gebeuren op het ogenblik van de gedwongen uitvoering van de verwijderingsmaatregel, niet tegemoet komt aan de bekommernissen van artikel 3 van het EVRM wanneer er geen aanwijzingen zijn betreffende de omvang van dergelijk onderzoek en het effect ervan op het bindende karakter van het bevel om het grondgebied te verlaten.

Ook met het bestreden arrest is uitspraak gedaan over de wettigheid van een bevel om het grondgebied te verlaten waarbij geen onderzoek was gedaan naar een mogelijke schending van artikel 3 van het EVRM in het licht van de concrete gegevens van de zaak. Net als in de zaak die tot het meergenoemde arrest van het EHRM van 13 december 2016 heeft geleid, was ook te dezen nog geen effectieve verwijdering van verweerder voorzien. Nu het EHRM ook in dat arrest naar die omstandigheden heeft verwezen, heeft de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen er geen betekenis aan gegeven die strijdig is met de bewoordingen of de inhoud ervan door te oordelen dat een mogelijke schending van artikel 3 van het EVRM moet worden onderzocht bij het nemen van een beslissing houdende bevel om het grondgebied te verlaten en niet pas op het ogenblik van de gedwongen verwijdering van de vreemdeling.”

De mogelijke schending van artikel 3 van het EVRM moet dus reeds worden onderzocht bij het nemen van een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten en dus voorafgaand aan het nemen van eventuele dwangmaatregelen met oog op de fysieke verwijdering (RvS 28 september 2017, nr. 239.259 en RvS 8 februari 2018, nr. 240.691). In casu stelt de Raad vast dat voor de verzoekende partij een terugkeerverplichting geldt zonder dat enige termijn voor vrijwillig vertrek werd gegeven.

In dit verband benadrukt de Raad dat de vaststelling dat een beslissing niet zorgvuldig werd voorbereid, niet kan worden rechtgezet door een navolgende beslissing.

Een motivering die verwijst naar de intentie om later een nieuwe beslissing te treffen, kan, daargelaten proceseconomische overwegingen, overigens niet verhinderen dat de thans bestreden beslissing zonder verdere maatregelen uitvoerbaar is daar de verzoekende partij wordt geacht aan het bevel om het grondgebied te verlaten gevolg te geven.

De verwerende partij stelt in haar nota met opmerkingen dat de verzoekende partij niet betwist dat zij zich bevindt in een situatie zoals omschreven in artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet nu zij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de nodige documenten, noch betwist dat er een risico op onderduiken bestaat en dat zij meerdere malen bevolen werd om het grondgebied te verlaten en onder inreisverbod staat en zich dus niet op het Belgische grondgebied mag bevinden. De verwerende partij meent dan ook dat de determinerende motieven op grond waarvan het bestreden bevel werd genomen niet worden betwist of weerlegd en volstaan om de bestreden beslissing te schragen. De Raad benadrukt echter nogmaals dat artikel 7 van de Vreemdelingenwet enkel geldt *“onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag”*.

4.6. Vermits in de bestreden bijlage 13 *septies* L wordt vermeld, *“die verklaart volgende nationaliteit te hebben, maar dit niet kan staven: Eritrea”*, en geen ander land van bestemming wordt genoemd, moet het risico op schending van artikel 3 van het EVRM ten aanzien van Eritrea worden onderzocht. De Raad herhaalt in dit verband dat de thans bestreden beslissing gezien de rechtsgrond en de motieven ervan een uitvoerbare beslissing is die een vertrekverplichting oplegt. Dat de verzoekende partij inmiddels werd vrijgesteld en het haar vrijstaat vrij het land te kiezen, doet daaraan geen afbreuk.

In zoverre de verwerende partij in haar nota laat gelden dat er onzekerheid is aangaande de identiteit en nationaliteit van de verzoekende partij aangezien zij deze niet kan staven, merkt de Raad op dat het administratief dossier geen voldoende duidelijke, concrete en aannemelijke indicaties bevat die ertoe zouden kunnen leiden dat aan de verklaarde Eritrese nationaliteit van de verzoekende partij kan worden getwijfeld. De verwerende partij licht overigens nergens concreet toe waarom er twijfel zou zijn over de verklaarde nationaliteit.

4.7. *In casu* blijkt uit de bewoordingen van de bestreden beslissing dat de verwerende partij het onderzoek naar de aspecten van een mogelijke schending van artikel 3 van het EVRM uitdrukkelijk uitstelt. Het onderzoek is derhalve niet, of minstens niet volledig, gevoerd.

4.8. Er wordt geen afbreuk gedaan aan voormelde vaststellingen door het feit dat de verzoekende partij geen vrees uitte voor een eventuele terugkeer en dat de verzoekende partij werd gehoord omtrent de redenen van verzet tegen een eventuele terugkeer naar haar land van herkomst en dat er geen sprake is van enige bewering met betrekking tot de bepalingen van artikel 3 van het EVRM. De verwerende partij kan zich niet dienstig verschuilen achter het feit dat de verzoekende partij gehoord werd op 30 maart 2019 en op de vraag welke de redenen zijn waarom zij niet kan terugkeren naar haar herkomstland niet antwoordde. Los van de omstandigheden waarin dat gehoor heeft plaatsgegrepen kan de verwerende partij niet voorhouden niet op de hoogte te zijn van de uiterst precaire mensenrechtensituatie in Eritrea, waarvan de in het verzoekschrift aangehaalde en bijgevoegde rapporten gewag maken. De verwerende partij betwist de pertinentie van deze rapporten niet. Evenmin houdt ze voor dat dit niet langer actueel zou zijn. De verwerende partij kan die specifieke situatie in Eritrea niet negeren en daarover geen onderzoek doen, enkel omdat de verzoekende partij bij haar gehoor geen gewag gemaakt heeft van problemen waardoor zij niet kan terugkeren naar Eritrea.

Het gegeven dat de verzoekende partij geen verzoek om internationale bescherming ingediend heeft of de mogelijkheid heeft een dergelijk verzoek in te dienen, ontslaat de verwerende partij niet van een onderzoek naar artikel 3 van het EVRM.

4.9. Uit het bovenstaande is gebleken dat het betoog van de verwerende partij in haar nota met opmerkingen, waarin zij herhaaldelijk stelt dat de grens waarnaar de verzoekende partij zal worden teruggeleid, zal worden bepaald nadat het risico op schending van het voormelde artikel 3 zal zijn onderzocht, geen afbreuk kan doen aan de hoger gemaakte vaststellingen van de Raad.

Thans kan de Raad dan ook enkel vaststellen dat de verwerende partij heeft nagelaten om bij het treffen van de thans bestreden beslissing een grondig onderzoek te voeren naar een mogelijke schending van artikel 3 van het EVRM.

4.10. De aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel in het licht van artikel 3 van het EVRM is gegrond.

Het enige middel is in de besproken mate gegrond. Een verdere bespreking van de overige onderdelen van het eerste middel en het tweede middel dringt zich niet langer op.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 30 maart 2019 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septiesL) wordt vernietigd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenentwintig augustus tweeduizend negentien door:

mevr. N. VERMANDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken.

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

N. VERMANDER